

Pospíšil, Ivo

Literárněvědná propedeutika a cesty literární vědy: podstata a pojmy

Slavica litteraria. 2025, vol. 28, iss. 1, pp. 161-168

ISSN 2336-4491 (online)

Stable URL (DOI): <https://doi.org/10.5817/SL2025-1-15>

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.83738>

License: [CC BY-SA 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

Access Date: 26. 02. 2026

Version: 20260223

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Literárněvědná propedeutika a cesty literární vědy: podstata a pojmy

Ivo Pospíšil (Brno)

Игор Козлик: *Сучасна літературознавча епістемологія. Лекційні матеріали*. Івано-Франківськ: Симфонія Форте, 2023. ISBN 978-966-286-248-5. 212 s.

Dlouholetý vedoucí Katedry světové literatury a literární komparatistiky na Příkarpatské univerzitě Vasyla Stefanyka v Ivano-Frankivsku je autorem řady knižních publikací, editorem již osmi ročníků Sultanovských čtení, spolupracovníkem brněnského Ústavu slavistiky a slavistických profesních spolků, a to České asociace slavistů, Středoevropského centra slovanských studií a Slavistické společnosti Franka Wollmana, které mu také v Brně vydaly učebnici analýzy literárního textu¹, i když v internetové informaci nejsou (kromě Národní knihovny ČR) obvykle uváděny.

Vědecké zájmy Ihora Kozlyka se v posledních letech přesouvaly z dějin literatury, zejména ruské (*В поэтическом мире Тютчева*, 1997) k literárněvědné

metodologii, analýze a teorii. Své publikace skromně charakterizuje jako in-
struktážní texty nebo přímo tuto zde recenzovanou jako „přednáškové materiály“ pro ukrajinské studenty, ale ve skutečnosti jde sice o přehledné monografie, ale současně místy o nové pohledy a jiné postupy v procesu percepcce analytického a komparativního přístupu literární vědy. Nutno si uvědomit, že Kozlykovy práce, stejně jako díla dalších ukrajinských literárních vědců (viz dále) především zaplňovala bílá místa v samotné ukrajinské recepci tzv. západních literárněvědných metod, které se však často rodily nikoli v západní, ale ve střední Evropě, také ovšem s nimi sprážené filozofie a sociologie literatury apod. Nazvěme tedy obě publikace, jak

RECENZE

1 KOZLYK, Игорь: *Літературознавчий аналіз художнього тексту/твору в умовах сучасної міжнаукової та міжгалузевої взаємодії*. Eds: Halyna Myronova, Ivo Pospíšil. Vychází péčí Středoevropského centra slovanských studií ve spolupráci s Českou asociací slavistů a Ústavem slavistiky Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, Jan Sojnek – Galium, Brno 2020.

o literárněvědné analýze, tak o literárněvědné epistemologii, důkladnou propedeutikou.

Ihor Kozlyk se tak svými monografickými studiiemi řadí ke skupině ukrajinských literárních vědců, historiků a teoretiků literatury, kteří od počátku 90. let 20. století (někteří i dříve) budovali novou strukturu ukrajinské literární vědy a revidovali pohledy na vývoj a kulturní orientaci ukrajinské literatury a literárněvědného myšlení

vůbec. Objektivní zhodnocení této vývojové fáze bude však možné až ve vzdálenější budoucnosti.² Nelze popřít, že s těmito pokusy byla česká a zejména brněnská slavistika úzce spjata: jednak přímými kontakty, jednak vydáváním (Hnatjuk, Kozlyk), překlady (průlomový román Oxany Zabužko *Polní/Terénní* výzkum ukrajinského sexu přeložila brněnská ukrajinistka a grécistka původem z Prahy Rita Kindlerová; viz náš doslov: *Nová úzkost přelomu tisíciletí*.

- 2 Viz např. Mychajlo Najenko (nar. 1938), Solomija Pavlyčko (1958–1999), Mychajlo Hnatjuk (nar. 1947), Jevhen Nahlik (nar. 1956), Oksana Zabužko (nar. 1960) a další. Zabužko s tím začala již na počátku 90. let minulého století studiiemi *Dvě kultury* (1990) a *Filozofie ukrajinské ideje a evropský kontext* (1992), *Ševčenskorský mýtus Ukrajiny* (1997), *Let My People Go* (15 textů o ukrajinské revoluci, 2005) a také průlomovou prózou *Terénní (Polní)* výzkum ukrajinského sexu a rozvíjela spolu se Solomijí Pavlyčko na ukrajinské půdě teorii feminismu, feministické literatury a kritiky. Sama předčasně tragicky zesnulá Pavlyčko, která svou vědeckou dráhu startovala objevnou prací o filozofické poezii amerického romantismu (Ralph Waldo Emerson, Walt Whitman, Emily Dickinsonová), budovala pověst ukrajinské kultury ve světě svými *Letters from Kiev* vydanými v New Yorku roku 1992 a položila nové základy ukrajinské teorie literatury a již zmíněné feministické dekonstrukce. O mnoho let starší Mychajlo Najenko vytvořil zase novou koncepci periodizace dějin ukrajinské literatury, jak jsme o tom nejednou psali, např. *Vznik a vývoj ukrajinské literární vědy*. NAJENKO, Mychajlo Kuz'movyč: *Ukrains'ke literaturoznavstvo. Školy, naprjamy, tendencii*. Akademiya, Kyjiv 1997, 616 s. *Slavica Litteraria*, X 1, 1998, s. 116–118; *Užitečný přehled ukrajinské literární vědy* (NAJENKO, Mychajlo Kuz'movyč: *Istorija ukrajins'koho literaturoznavstva. Pidručnyk*. Vydannja druhe, zi zminamy i dopovnennjamy. Vydavnyčyj centr „Akademiya“, Kyjiv 2001, 359 s.). *Filologická revue* (Banská Bystrica) 2003, č. 2, s. 49–51; *Nové uchopení ukrajinské krásné literatury* (NAJENKO, Mychajlo: *Chudožnja literatura Ukrajiny. Častyna perša. Vid mifiv do real'nosti*. Prosvita, Kyjiv 2005). *Slavica Litteraria*, X 9, 2006, s. 287–288. A – last but not least – Jevhen Nahlik, lvovský badatel s českými kořeny, dnes již ukrajinský literárněvědný „klasik“, který kdysi v 90. letech 20. století na moje pozvání přijel jakožto dozrávající vědec přednášet ukrajinistiku do Brna, přispěl řadou objevných a doslova reprezentativních výzkumů, o nichž jsme také v českém prostoru psali, např. *Významná kniha ukrajinského slavisty* (NAHLIK, Jevhen: *Dolja. Los. Sud'ba. Ševčenko i pol'ski ta rosij'ski romantky*. Nacional'na akademiya nauk Ukrajiny, L'viv 2003). *Slavica Litteraria*, X 7, 2004, s. 146–147. Nahlik zasáhl do řady problémových okruhů, mj. v knihách *Obrácený svět Ivana Kotljarevského / Перелицьований світ Івана Котляревського* (2015), *Od romantismu k postmodernismu / Від преромантизму до постмодернізму: Сильветки письменників. Літературно-критичні статті та рецензії. Експурси до класики. Теоретико-компаративістичний уступ* (2016). Podnětný je také jeho exkurs o peripetiích soukromé docentury Ivana Franka ve Lvově a Černovicích (2018). O lvovském teoretiku a historiku literatury Mychajlu Hnatjukovi a jeho v Brně vydané knize jsme také jako koeditoři psali: *K brněnskému vydání historického přehledu ukrajinské literární kritiky*. In: HNATJUK, Mychajlo: *Istorija ukrajinskoj literaturnoj krytyky (XIX – počatok XX st.)*. Tribun EU, L'viv–Brno 2013, s. 5–6.

In: Oksana Zabužko: *Polní výzkum ukrajinského sexu*. Přel. Rita Kindlerová, One Woman Press, Praha 2001, s. 127–129).

Pokračujeme terminologií: jestliže se ukrajinský pojem „sučasný“ obvykle překládá jako „moderní“ a je zřejmé, co se tím myslí, tedy něco jako aktuální, proudící, současně však jde o protiklad „postmoderní“, neboť s tímto vnímáním světa je výklad spojen, na rozdíl od modernismu a imanentismu v literární vědě, ale i to je pochopitelně v monografii obsaženo. Pokud jde o pojem „epistemologie“, který je podle mého soudu v dnešní době nadužíván a obepíná vlastně celou literární vědu, původně znamenal poznání, přeneseně teorii poznání coby součást filozofie jako nadvědecký útvar, jenž, jak to někteří definují, zkoumá podobu, prameny a hranice lidské kognice. Dále se už nebudeme posouvat k dějinám pojmu a jeho současným aplikacím, tedy od racionálního pólu epistemologie k empirii, ale je zřejmé, že v oblasti filologie, resp. v její literárněvědné části, se často až dnes s poměrně vysokou frekvencí, také poněkud módně, užívá místo tradiční gnoseologie nebo noetika či kognice. Jinak se mluví o funkcích uměleckého/literárního (v ukrajinštině, stejně jako v ruštině, se často směšuje pojem „umělecký“ a „literární“, aniž by často šlo o pojmy různé šíře, tedy pojem „umělecký“ by se měl týkat všech druhů umění; signalizuje, že jde nikoli o literaturu jako takovou, tedy vše napsané a zapsané, ale o krásnou/uměleckou literaturu, belles lettres, beletrii, nikoli o nonfiction, věcnou literaturu, podle

ruských formalistů literaturu faktu, v německé tradici věcnou literaturu / Sachliteratur). Literární díla obecně mají funkci gnoseologickou neboli noetickou či epistemologickou, resp. kognitivní; zde se epistemologií myslí poznávání literárního díla vůbec, resp. poznávání světa a člověka prostřednictvím literárního díla neumělecké nebo umělecké povahy. Na ní ostatně G. W. F. Hegel založil svou koncepci umění a literární umění vzhledem k svému pojetí vývoje absolutní ideje označil za klíčový druh umění právě pro silnou gnoseologickou funkci. Epistemologie v autorově pojetí má zde však význam spíše podle francouzského úzu (*épistémologie*), tedy vlastně obecná teorie poznání, jinak a úžeji také filozofie vědy.

To přináší v souvislosti s touto literárněvědnou kognitivní propedeutikou nové otázky a problémy, a to především: kde stojí hranice filozofie a literární vědy a její dotek se specifickými literárněvědnými metodami a konkrétními postupy (*prijom*). Každý předmět výzkumu působí na metody jeho zkoumání; nejen metody atakují objekt, ale také on sám si metody svého vlastního výzkumu přizpůsobuje. To platí mnohonásobně právě pro zkoumání umění jako takového, tedy i literárního umění, neboť ono přilne ke skutečnosti, je poznáváním svého druhu, je „zašpiněno“ tím, co zrcadlí a transformuje. Věda o krásné literatuře by měla být také flexibilní, „nakažena“ objektem svého zkoumání. To se autorovi v podstatě daří, byť se drží spíše v obecné rovině a literárněvědné

metody v diachronní projekci zmiňuje spíše in margine.

Dvě rozsáhlé části, a to *Metodologie literární vědy jako aktuální problém* a *Základy metodologie zkoumání literatury (varianta systematizace aktuální interpretace)*, ukazují, že se autor přibližuje spíše poststrukturalistické koncepci, tedy z filozofického hlediska bude nahlížet literaturu i vědu o ní nikoli jako produkt technologických postupů, ale jako pružný, proměnlivý objekt i subjekt epistemologie v jeho širokém pojetí. To ukazuje již frekvence odkazovaných a citovaných názorů, a to hned v úvodu moderní německé hermeneutiky, zejména H.-G. Gadamera a H. R. Jauße, dále P. Ricoeura a koneckonců i pozdního D. S. Lichačova a M. Bachtina, z ukrajinského prostředí uvádí studii Hryhorije Matvijoviče Sivokině (Sivokiň, 1931–2014). Co je pro Kozlyka typické: neváhá využívat i odkazů na myšlenkové dědictví samotných spisovatelů, literárních umělců či literátů, využívaje vlastních ranějších výzkumů, např. ruského básníka F. I. Tjutčeva (role slova, básnického jazyka, zámlky, tajemství). Snaží se tedy vcelku úspěšně propojit osobní umělcovu zkušenost s jeho pokusy o teoretickou sebereflexi a obecnými filozofickými náhledy.

V části o aktuálnosti literárněvědné metodologie, v níž se opírá mimo jiné o pojetí ruského literárního teoretika a historika G. M. Fridlendera a ukrajinských badatelů Romana Hromjaka a Jurije Kovaliva, autor volí zajímavou metodu uchopování literárního a literárněvědného materiálu, jež charakterizuje jako přístup metodologicko-epistemologický (*епістемологічно-методологічний*); na rozdíl od dosavadní propedeutiky tohoto typu zdůrazňuje nikoli retrospektivně pasivní výklad, tedy jinak řečeno, přehledový model, ale naopak kulturně perspektivní, tedy dynamický, pohyblivý. To s sebou nese velkou výhodu, ale současně poněkud znepráhledňuje výklad a nutí čtenáře znovu se vracet a promýšlet, resp. vyznat se ve výkladu a vytvořit si jeho vlastní, „čtenářskou“ projekci. Číst tuto Kozlykovu propedeutiku tedy znamená tak trochu dešifrovat text a celou koncepci asi tak, jak kdysi brněnský bohemista Zdeněk Kožmín v knize, v níž čtenáře seznamuje, jak se učil číst Jacquese Derridu.³ Na rozdíl od „přísných“ a „přesných“ výkladů typologizujících různé literárněvědné školy⁴, postupuje autor jinak: svůj vlastní výklad nechává prostupovat odkazy na citáty, pojetí a pohledy jiných, ale přitom

- 3 KOŽMÍN, Zdeněk: *Smysl dekonstrukce: derridovské průřezy*. Masarykova univerzita, Brno 1998.
- 4 Viz PAVELKA, Jiří – POSPÍŠIL, Ivo: *Úvod do literární vědy*. UJEP, Brno 1979. PAVELKA, Jiří – POSPÍŠIL, Ivo: *Základní problémy literárněvědné metodologie*. UJEP, Brno 1986. PAVELKA, Jiří – POSPÍŠIL, Ivo: *Slovník epoch, směrů, skupin a manifestů*. Georgetown, Brno 1993. POSPÍŠIL, Ivo: *Úvod do studia literatury pro rusisty*, Masarykova univerzita, Brno 1991. ТЫ́Ж: *Основные понятия теории литературы*. SPN, Praha 1986. ТЫ́Ж: *Základní okruhy filologické a literárněvědné metodologie a teorie (elementy, materiály, úvahy, pojetí, texty)*. Univerzita sv. Cyrila a Metoda v Trnave, Filozofická fakulta, Trnava 2010. KOSTINCOVÁ, Jana – POSPÍŠIL, Ivo: *Osnovy literaturovedenija*. Gaudeamus, Hradec Králové 2021.

metodologicky a okruhy svých zájmů tak různých autorů, jako jsou R. Barthes, A. Siňavskij (Abram Terc), Sergej Averincev aj., přičemž zároveň překračuje hranice umění, vědy, esejistiky a současně respektuje jejich zájmovou heterogenitu. Je zřejmé, že model literární vědy vypadá tak, že nejobecnější vrstvou je filozofie, poté od ní odvozená obecná metodologie, dále metodologie literární vědy, literárněvědná teorie, historie, kritika, komparatistika, genologie, naratologie, syžetologie a další, drobnější disciplinární odrůdy. Kozlyk správně postřehl, že takto přísně a přesně hierarchicky nelze v případě uměnověd obecně postupovat, že vše se prostupuje a že „zavedení pořádku“ neodpovídá podstatě literárního umění. Nicméně nakonec se k jisté hierarchii vrací, a to, když zavádí principy obecné metodologie jako metodologickou toleranci a gnoseologickou úplnost, principy syntézy poznání, princip gnoseologické opozice subjekt – objekt a z ní plynoucí teorie poznání, přičemž nemůže opomenout Immanuela Kanta a neokantiánskou Marburskou školu a následné změny v pojmání reality, desubjektivizace gnoseologického procesu, propojení myšlení a smyslové percepce. Posléze uvádí osmero součástí struktury metodologie, jako jsou fakta, výrazovost, metody a metodiky,

ontologická schémata, modely, znalosti vytvářející systém teorie, cíle a úkoly vědeckého výzkumu. Další část pojednání o specifiku literárněvědné metodologie ukazuje na rozdíl mezi exaktními vědami a vědami humanitními také s ohledem na výroky Dmitrije S. Lichačova a Jurije V. Manna. (Vzpomínám jeho účasti na brněnských konferencích o literárních směrech a žánrech v letech 1985 a 1988, publikace, na kterou autor odkazuje, vyšla dva roky po Mannově účasti v Brně.)⁵ Na obou konferencích, které jsou dnes poněkud zasuté nebo alespoň pozapomenuté, byli skutečně tehdejší „hvězdy“ literární vědy a zabývali se tím, čemu dnes jiní a také Ihor Kozlyk říkají literárněvědná epistemologie, mj. Zdeněk Mathauser, Nonna Kopystjanska, Nora Krausová, Ivo Osolsobě, Andrej Červeňák, Leonid Cilevič, Robert Porter, Oleg Marčenko, Louis Allain, Slavomír Wollman, Dionýz Ďurišin, Jozef Hvišč, Lucjan Suchanek, Volodymyr Žytnyk, Viktor Odinokov, Maria Cymborska-Leboda, Richard Peace, Jan Orłowski, Nikolaj Žekulin aj., což byla vlastně nechtěná labuť píseň jedné epochy literární vědy.

Jestliže k těmto obecně metodologickým výkladům připočteme portrétní galerii s medailony filozofů, metodologů a filologů, kteří se v mezinárodním rámci zabývali epistemologií humanitních věd,

5 MANN, Jurij V.: *Dialektika chudožestvennogo obraza*. Sovetskij pisatel, Moskva 1987. Jde především o zobecnování pojetí kompozice („strojenije“) literárního artefaktu, žánru, postavy, výrazovosti aj. Přitom se volně pohybuje v panoramatu světové literatury a ruské klasiky. Viz někdejší brněnskou sérii *Litteraria humanitas* dostupnou v digitální knihovně Filozofické fakulty Masarykovy univerzity: <https://digilib.phil.muni.cz/cs/handle/11222.digilib/132236>, zejména první dva svazky *Litteraria Humanitas I.–II*, 1991, 1993.

a jmenný rejstřík, docházíme k závěru, že před sebou máme propedeutiku, která přesahuje rámec běžného učebního textu a stává se samostatným výzkumným opusem, jakých se dnes právě ve filologii a konkrétně literární vědě nedostává.

Zůstává několik komentářů a poznámek. Především: Exaktní vědy se nekryjí s vědami přírodními, je to jen logika a matematika. G. W. F. Hegel ve své evoluci absolutní ideje je řadí do „třetího koše“, tedy do fáze, kdy se absolutní idea vrací sama k sobě obohacena o svoje „jinobytí“ v přírodě (duchověda), tedy v dnešní americké, všeobecně přijímané terminologii social sciences a humanities; je zřejmé, že filologie již svou individuální povahou patří primárně k vědám humanitním, jak to Ihor Kozlyk ostatně předpokládá. To, že se zabývá jazykem a jazykovými výtvary, hlavně těmi s estetickou funkcí, vytváří ve filologii zvláštní dimenzi, neboť jazyk je také prostředkem běžného sdělování s mimořádně silnou a přímou funkcí noetickou, resp. epistemologickou v užším slova smyslu, a literární texty mají dvojedinou podstatu věcnou i esteticky relevantní. To však s sebou nese značnou ontickou zátěž.

Epistemologie v tomto širokém záběru zahrnuje ovšem i ontologickou povahu literárního artefaktu: jinak však stojí bytí a poznání paralelně a jak víme, jsou od sebe odděleny i metodami zkoumání, neboť některé metody preferují bádání o epistemologickém aspektu

literatury (pozitivismus, sociologické a psychologické metody), jiné zase ontologickém (imanentní metody, fenomenologie). Snad stojí za zmínku i to, že Kozlykova kniha vyplňuje prostor mezi filozofií a obecnou metodologií a epistemologickou metodologií literární vědy: nyní je ještě třeba posunout se k doteku konkrétní metody z obecné roviny k metodologii literární vědy; to je ono ulpění literatury na realitě a literární vědy na literatuře.

To, co nutno na Kozlykově filozofické a metodologické propedeutice zejména ocenit, je propojení ryze racionálního, „vědeckého“ přístupu a vyjadřování o literární tvorbě ze strany tvůrců, tedy z nitra samotného tvoření (jsou tu citováni různí autoři, jako by *en passant*, je jich celá řada a nemělo by smyslu uvádět jen některé). Tím nabývá tato obecně formulovaná propedeutika živější, dynamičtější podoby. Z vnitřně ukrajinského a ukrajinistického hlediska je podstatné i to, kterak Kozlyk rozvíjí terminologii literární vědy; je zřejmé, že se zde dotváří celý vědecký terminologický aparát. Kozlyk se opírá – a to je cenné – o sekundární literaturu východoslovenské proveniencie, zejména ruskou a ukrajinskou, ale také britskou a americkou, německou, francouzskou a jiné; jako západní Ukrajinec má blízko také k polské produkci, zmiňuje i česká bádání, strukturalismus, vlastně jen Jana Mukařovského a Reného Wellka, pokud ho budeme považovat také

za českého badatele, což bychom asi měli.⁶ Toto tematické, výkladové a bibliografické rozpětí činí z přítomné publikace seriózní vědecké dílo, jak již uvedeno, přesahující její původně propedeutické zaměření.

V galerii epistemologů však česká a slovenská jména chybějí; jsou tu pochopitelně jména ukrajinská, ruská, německá, francouzská, anglická apod.; nebudeme tu ony zapomenuté Čechy a Slováky přímo vyjmenovávat, to by bylo subjektivní a nefunkční, ale překvapilo mě, že u Kozlyka jako komparatisty chybí jméno Dionýze Ďurišina, z jiných např. Marcela Cornise-Popea a Johna Neubauera a jejich poněkud přeceňovaný několikadílný spis *History of the Literary Cultures of East-Central Europe. Junctures and Disjunctures in the 19th and 20th Centuries*. A navíc tu nenajdeme ani v rejstříku jméno Dmytra Čyževského, jenž nejenže se zabýval ukrajinskou literaturou, ale také ruskou a dalšími, ale byl současně skutečným filozofem, tedy v jeho pojetí epistemologem *par excellence*.⁷

Je tu určité bílé místo zaplněné jen částečně, které bychom mohli označit za středoevropské: český a moravský kulturní prostor je spojen přímo s explozí filozofů, kteří zasahovali do obecné

metodologie věd: Ernst Mach, rodák z Chrlic (jinde se jako rodiště uvádějí Tuřany, ale to je prý nesprávné: patrně jde o to, kde se narodil a kde byl pokřtěn), dnes součástí Brna, brněnský rodák, geniální matematik Kurt Gödel, příborský (Příbor, dříve Freiberg in Mähren) Sigmund Freud, zakladatel fenomenologie, prostějovský (Prosnitz) rodák Edmund Husserl, když už pomineme německé spisovatele z teritoria Zemí Koruny české, resp. přibližně dnešní České republiky, jako byli Rainer Maria Rilke, Franz Kafka, Franz Werfel, Max Brod, Bertha Suttnerová (Bertha von Suttner, rozená hraběnka Kinská ze Vchynic a Tetova), první nositelka Nobelovy ceny za mír, Sidonie Nádherná (Sidonie Amalie, svobodná paní Nádherná z Borutína), Robert Musil, René Wellek, koneckonců k této často biliterární nebo alespoň biculturní skupině patřil i student německého gymnázia v Brně, Vídeňské univerzity a její soukromý docent a profesor Karlovy univerzity T. G. Masaryk. Jak vidno, podstatná část z nich byla přirozeně spjata s Moravou nebo přímo s Brnem a jeho okolím.

To jsou však jen drobnosti, které nic podstatného nemění na jednoznačně pozitivním hodnocení této cenné publikace, která by měla mít své pokračování.

6 Dokládá to ostatně celá kniha, ale hlavně kapitoly napsané Milošem Zelenkou, o Reném Wellkovi a meziválečném Československu (POSPÍŠIL, Ivo – ZELENKA, Miloš: *René Wellek a meziválečné Československo. Ke kořenům strukturální estetiky*. Masarykova univerzita, Brno 1996.

7 Viz POSPÍŠIL, Ivo: *Fundamentální práce o klíčovém literárním vědci 20. století: badatelské rozpětí Dmytra Čyževského* (MNICH, Roman: „Receptivnaja estetika“ Dmitrija Čiževskogo. Siedlce: Instytut kultury Regionalnej i Badań Literackich im. Franciszka Karpińskiego we współpracy z Deutsche Comenius-Gesellschaft, 2021. 588 s. ISBN 978-8364884-70-2.). Novaja rusistika 2022, č. 1, s. 84–90.

prof. PhDr. Ivo Pospíšil, DrSc.

Ústav slavistiky

Filozofická fakulta, Masarykova univerzita

Arna Nováka 1, 602 00 Brno, Česká republika

ivo.pospisil@phil.muni.cz

<https://orcid.org/0000-0001-8358-0765>

This work can be used in accordance with the Creative Commons BY-SA 4.0 International license terms and conditions (<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>). This does not apply to works or elements (such as images or photographs) that are used in the work under a contractual license or exception or limitation to relevant rights.